

Bolesław Leśmian

Álom

(Sen)

Magányos halálod, mit álmaimban vélek,
Nem voltam ott, de már vagyok!...
Szaladok, hozzád visszatérek,
Vihar, sűrű villámok közt rohanok.

Fekszel – zavartan, kínnal, büntelen.
Eltűnik lassan sovány arcod képe.
Kezed a semmit fogja szüntelen...
Nézel, s ajkad nem szólal meg mégse.

Hát elragadtalak karjaimba zárva,
A halállal együtt, mely szívja kebeled –
S beléd lehelt életem tested általjárja –
Életet leheltem – s lassan ébredek!